Ой ти, доле, моя доле,
Гадино їдлива,
Переїла-сь моє щастє,
Гіренька годино!

Запустила-сь в мою душу
Журбу і розпуку,
Учинила-сь мому серцю
З гараздом розлуку.

Ой місяцю-місяченьку,
Тихенько думаєш,
Моєй тяжкой недоленьки,
Відав, ти не знаєш.

Ой не знаєш, ой не знаєш
І не будеш знати,
Як то тяжко сиротоньці
В світі загибати!

Сам не знаєш, ні сестричка
Звізда ти не скаже,
Як то гірко, сли недоля
Світ милий зав'яже.

Тобі тілько хіба смутку,
Що хмара насуне;
А радощів з зірочками
З-межи вас не труне.

А мені ось на сім світі
Своє серце їсти,
Бо з недолев ся бороти —
Як під воду плисти.

Десь за морем, за горами
Мій гаразд здрімався,
Десь з безвістей, з лісів темних
Мій смуток пригнався.

Ой пригнався та й вороном
Надо мнов літає,
Б'є ми серце тяжким крилом,
Радость розбиває.

Вчора ввечір чорна хмара
Мені говорила:
"Чудуєшся, побратиме,
Де ся доля діла?

Твоя доля — то я була,
Я тя не минаю:
Вкривала-м тя чорнов мраков
І тепер вкриваю.

І над гробом мої мраки
Ще твоїм повиснуть!"
Ой, надія!.. таку долю
Най-то громи тріснуть!
[1836]